

Vad ska jag
säga då?

Agneta Gillback

Sommarbarn

EN LITEN GRUPP barn med sina mammor har samlats vid Huddinge station när vi kommer gående, mamma och jag. Vi har gått från Klippan, nedför den steniga stigen mot Klockarvägen och sedan igenom den mörka tunneln under järnvägsspåren. Det är ganska tidigt på morgonen, soligt och varmt. Jag har en nästan ny blommig klänning på mig och mamma har sin blåa dräkt. Mamma har satt en rosett i mitt hår, för det säger hon är fint. Hon håller mig i handen när vi går fram till två tanter som står i klungan, och sätter ner den bruna slitna resväskan. I den har hon packat de kläder jag ska ha med på resan. Själva jag ner både den lilla beiga björnen och den lite större bruna. Dem vill jag ha med mig.

»Agneta Blom«, säger mamma till en av tanterna, som tittar på en lista och prickar av mitt namn.

»Välkommen«, svarar hon och ler. »Det ska väl bli spännande att åka tåg, ända till Dalarna«, fortsätter hon vänd mot mig.

Det tycker inte jag, men jag säger ingenting utan tittar bara ner i marken. Ingen har frågat mig om jag vill ut och resa. Det har mamma bara bestämt. Min syster Yvonne och jag behöver komma ut på landet på sommaren, tycker mamma, som själv ska arbeta hela tiden vi är borta. Yvonne, hon får åka på kollo, men jag är för liten och ska vara sommarbarn. Igen. Förra gångerna var det lättare för då var hon med, min storsyster. Men nu ska jag iväg ensam, till en familj som jag inte känner. Det blir bra har mamma

sagt, de har en stor bondgård med många djur som jag säkert får vara med och sköta om. Jag bryr mig inte så mycket om de där djuren, jag vill hellre stanna hemma och bara leka på gården. Men det tycker inte mamma är bra för mig, och inte ens mormor, hon som alltid annars brukar hålla med mig. Och hon kan ju inte veta att sommarpappan spottar på köksgolvet, och inte jag heller, ännu.

Nu är det dags att säga adjö till våra mammor, tåget ska snart gå. Några barn börjar gråta men inte jag, för jag vill inte göra mamma besviken. Och jag är mer rädd än ledsen.

Vi sätter oss alla tillsammans, ett tiotal barn och så de två vuxna. Jag tycker det luktar lite illa i tågvaggen. De verkar snälla barnen, och tanterna också. En av dem har lite rött hår och den andra är mörkhårig. Alla har med sig matsäck. Jag har Skogaholmslimpa, med raketost som pålägg. Som vanligt fick jag dra av osten själv med hjälp av det lilla snöret när mormor gjorde i ordning smörgåsarna. Så fick jag ta med en hallonläsk.

»Lite festligt ska det väl vara på resan«, sa mamma.

Tanterna säger att vi inte ska ta fram matsäcken ännu. Det tar ett tag innan vi är framme.

»Nu sjunger vi först«, säger den rödhåriga. »Kan ni *Röda stugor tåga vi förbi?*«. Den kan alla ungarna och vi börjar sjunga. Nu känns det roligt. Men några av pojarna tycker att det är lite löjligt. Vi fortsätter ändå och sjunger sånger som alla kan, *Prästens lilla kråka* och flera andra. Så kommer en stor kille och skjuter en vagn med tidningar framför sig i gången. På huvudet har han en fin skärmössa. En farbror längre bort i vagnen köper en tidning.

Det blir dags att ta fram matsäcken. De flesta barnen har smörgåsar inlindade i smörpapper. Någon har mjölk med sig, andra saft i glasflaska. Och jag står med hallon-

läsken. De vuxna har termos med kaffe. När alla smörgåsarna är uppätta tar de fram en burk kakor och varje barn får ta en. Jag blir kissnödig efter läsken och Margareta, min nya kamrat, följer med mig på toaletten. Det är lite otäckt med toalettstolen för man ser spåret rusa förbi där nere!

»Snart är vi framme vid den station där ska du gå av Lisa«, säger den rödhåriga, när vi har kommit tillbaka.
»Packa ihop det du tagit fram nu.«

Lisa börjar tyst plocka med sina saker. Tåget saktar in och stannar till slut vid ett stationshus. Där står en familj och väntar. Lisa börjar gråta och klamrar sig fast vid tanten med mörkt hår, som leder henne av tåget för att möta sin sommarfamilj. Lisa vill inte släppa taget, men stinsen börjar vinka med sin flagga och vår tant måste upp på tåget igen. Alla vi barn har varit tysta, vi tittar ut genom fönstren och ser den gråtande Lisa när tåget lämnar stationen. Efter en stund säger Olle, en av pojkarna:

»Va barnsligt, att grina! Jag kommer i alla fall inte börja böla.«

Vi andra håller med och skrattar lite försiktigt. Nu säger fler barn att de verkligen inte kommer börja gråta. Jag också. Vid nästa station händer samma sak igen, ett barn som gråter och vi som sitter kvar säger att det är larvigt. Fler och fler lämnar tåget och jag börjar hoppas att jag ska vara den sista så att de andra inte kommer att se mig, för någonstans förstår jag vad som kommer att hända. När det är Olles tur klarar han av att inte gråta ända tills han möter familjen. Då ser vi genom fönstret att han hulkar. Till sist är det bara jag och Margareta kvar. När det är min tur gråter jag, och klänger mig fast vid den mörkhåriga tanten. Jag har tagit fram bruna björnen från resväskan och håller den i ena handen. Tantens försöker trösta mig,

men lämnar mig hos min främmande sommarfamilj. Så åker tåget vidare och jag ser Margareta som tittar ut genom tågfönstret och vinkar.

Sommarbarn i Bondeby Kvarn 1953.
Här var det inte otäckt, bara roligt.